

Heb 13, 14 – eeuwigheidszondag
Votum – Opw 640; groet; gebed; intro; LB 23b: 1, 3, 5 (kicl); lezen 2Kor 5, 1-10 / Heb 11, 13-16 / Heb 12, 1-3; LB 885; preek; GK 244: 1, 3, 4 (kicl); herdenken 1; Opw 770; herdenken 2; gedicht; stilte + muziek; gebed; GK 225: 1, 2, 5, 6; gemeentegebed; collecte; LB 769 (w); zegen
Bergschenhoek 24.11.2019

Wij zijn onderweg **dia**

Onze stad is niet blijvend. Wij kijken juist verlangend uit naar de stad die komt. Met deze woorden beschrijft de schrijver van de brief aan de Hebreërs het leven van wie Jezus volgen. We zijn onderweg. We leven hier op deze aarde. Maar hier hebben wij geen blijvende stad. Hier is alles voorlopig en betrekkelijk. We zijn onderweg naar de stad die komt. Op doorreis naar het betere, hemelse vaderland. Daar komen we thuis. En zolang we daar nog niet zijn, zijn we onderweg. Onderweg zijn is soms fijn. Als je op vakantie gaat of ervan terugkomt. Dan is onderweg zijn een onderbreking van je normale leven. Voor even onderweg. Er even tussen uit. Dit is een ander onderweg zijn. Het onderweg zijn dat je bijvoorbeeld kunt zien bij mensen die moeten vluchten. Zij hebben geen huis meer. Hun stad is kapot geschoten. Alles wat hen lief was, hebben ze moeten achterlaten. Nu zijn ze onderweg, in een gammel bootje op de Middellandse Zee of met hun gezin sjokkend door de woestijn. Ons onderweg zijn als volgelingen van Jezus lijkt nog het meest op dit onderweg zijn. Hier beneden zijn we niet thuis. We leven zonder vaste woon- of verblijfplaats. Wat we hier hebben moeten we achterlaten. Ook de tocht die wij maken gaat gepaard met verlies, met inleveren, ontberingen en pijn. Maar zo is ons leven. We zijn onderweg. Niet voor even, maar met ons hele leven. Onze stad hier is niet blijvend, we kijken juist verlangend uit naar de stad die komt.

Onze stad is niet blijvend **dia**

Onze stad is niet blijvend. Het is een werkelijkheid die schuurt. Niet altijd sta ik er voor open om zo mijn leven te zien. Het leven hier heeft zoveel moois te bieden. Liever wil ik er niet aan, dat alles wat ik heb en opbouw hier, niet blijvend is, maar voorbij gaat. Tijdelijk. Maar er zijn momenten dat ik het onder ogen moet zien. De

confrontatie met de dood is zo'n moment. Dan dringt de werkelijkheid van Hebreeën 13, 14 zich ineens op, onontkoombaar. Onze stad is niet blijvend. Onze levens gaan voorbij. Dat voelde ik, toen ik al die foto's op een rij zette die ik van de week binnen kreeg. De bekende gezichten van hen die hier gelopen en gezeten hebben en er nu niet meer zijn. Ze overleden. Misschien na een lang ziekbed. Misschien ging het heel snel. Wij moesten ze loslaten. Wij moesten ze achterlaten op de begraafplaats. Zonder hen moeten we verder. Zo kwetsbaar is het dus, zo tijdelijk. Ons leven, altijd door de dood omgeven. Het besef doet pijn en maakt verdrietig. Wij hebben geen blijvende stad hier op aarde. Dezelfde voorlopigheid brengt Paulus onder woorden in 2Korintiërs 5. We leven in een aardse tent. Ons lichaam is een voorlopig onderkomen. We voelen het en ondervinden het, vooral rondom het sterven. Wij zijn kwetsbare mensen. Wij zijn makkelijk omver te blazen. We horen het liever niet. Maar sterven doet pijn. Ik snap opeens wat Paulus bedoelt: we zuchten in die aardse tent van ons. We voelen het straks bij elke naam die wordt genoemd. De pijn van de dood die ons vertelt: onze stad is niet blijvend.

Wij hebben wél een altaar dia

Rondom de dood besef je opeens de betrekkelijkheid van ons leven hier. Tegelijk kan er ook iets anders gebeuren. Als alles om je heen betrekkelijk is, voorlopig, tijdelijk, breekbaar – wat is er dan dat niet kapot kan gaan, maar dat blijvende waarde heeft en niet verdwijnt? Wij hebben geen blijvende stad. Hebben we dan helemaal niks om op te bouwen onderweg? Jawel, zegt de schrijver van de brief, wij hebben geen blijvende stad, maar even hiervoor heeft hij gezegd: we hebben wél een altaar. Wij hebben een altaar. Hij verwijst daarmee naar Jezus. Hij pakt het hoofdonderwerp van de hele brief terug. Deze brief schreef hij voor Jezus-volgers die de moed aan het verliezen zijn onderweg. Ja, alles raken we kwijt, behalve Jezus. Hem hebben we. Hij is onze Hogepriester die voor ons de hemel is doorgedaan. Buiten de legerplaats werd Hij gegooid. Ook Hij moest alles achterlaten. En daar in de woestijn bracht Hij het offer van zijn leven. Nu hebben jij en ik toegang tot de Vader. Jezus is onze enige en grote zekerheid. Al het andere moeten we loslaten en achterlaten, tot ons leven aan toe. Maar Jezus staat vast. Hij blijft dezelfde, gisteren, vandaag, en tot in eeuwigheid. Jezus verdwijnt niet, vervaagt niet, sterft niet af. Jezus is de bodem onder mijn sterfelijke bestaan, de pijler onder mijn onzekere leven. Hij brengt ons thuis. Hij leidt

ons door de woestijn. We hebben geen blijvende stad. Wij hebben wél een altaar. Wij hebben Jezus.

We zoeken naar de stad die komt **dia**

We zoeken naar de stad die komt. Ja, we zijn mensen onderweg. Zonder vaste woon- of verblijfplaats hier. Op doorreis. We delen best veel met die vluchtelingen in onze journaals. Ook wij moeten alles achterlaten en opgeven. Toch is er ook een verschil. Onze eindbestemming ligt vast. Wij hebben Jezus. Hij is er en neemt ons mee. Hij loopt mee, gaat voor ons uit. Niet om ons te laten verdwalen in de woestijn of te laten verdrinken in de zee. Nee, om ons te laten thuiskomen bij God. Wij zijn onderweg. Onderweg naar die eeuwige, niet door mensenhanden gemaakte woning bij God. Onderweg naar de stad waarvan God de fundamenten heeft gelegd en de poorten voor ons heeft geopend. De stad waar we thuis zijn, niet voor even, maar voor een heel leven. De lezers van deze brief waren christenen met een Joodse achtergrond. Ze kenden de verhalen van vroeger als geen ander. Van Israël bijvoorbeeld, op weg door de woestijn naar het beloofde land. Zie jezelf er maar in. Zo zijn wij onderweg. Zoekend naar de stad die komt. Onderweg door het hete zand met alle pijn en ongemak die erbij horen. Teleurstellingen en verliezen die je lijdt. De weg is grillig en onzeker, je maakt van alles mee, maar de eindbestemming staat vast. Op weg naar het betere, hemelse vaderland. Waar God alle tranen van de ogen wist. Waar het leven voor eeuwig goed zal zijn. Thuis voor eeuwig. We zoeken naar de stad die komt.

We blijven onverstoorbaar hoopvol **dia**

We blijven onverstoorbaar hoopvol. Ook al is de tocht moeilijk. Lijden we pijn en verlies onderweg. Op een dag als vandaag voel je dat in het bijzonder. Je voelt het bij de namen die worden genoemd straks, bij de herinneringen die je misschien zelf hebt. Het dringt zich weer aan je op: onze stad is niet blijvend. De christenen voor wie deze brief aan de Hebreeënen bestemd was, hadden het zwaar. Ze ondervonden ook pijn en teleurstellingen. Vervolging, lijden, afhaken – het gebeurde allemaal. Houd moed, zegt de schrijver van deze brief. Hou vol. Kijk naar Jezus. Kijk hoe Hij volhield. Kijk naar die tribune vol geloofsgenoten, de mensen van vroeger, zij die jou zijn

voorgegaan, die de eindstreep hebben gehaald. Hoor hoe ze je aanmoedigen en aanvuren. Abraham, Noach, Abel. Geef niet op, hou vol. Wij hebben het ook meegemaakt, zeggen ze, hetzelfde als jullie: teleurstelling, pijn en dood. Je bevindt je in goed gezelschap onderweg. Je bent niet alleen. En Jezus gaat voor je uit. Blijf de weg gaan. Je bent zo dichtbij. Nog even. Onze stad is niet blijvend, we zoeken naar de stad die komt. Op deze eeuwigheidszondag staan we stil bij de pijn van het onderweg zijn, voelen we de voorlopigheid van ons leven hier. En we kijken vooruit naar de stad die komt. We blijven onverstoort hoopvol. Zullen we samen, elkaar vasthouden en bij de hand nemen? In deze wereld, met alle gebrokenheid, voorlopigheid, te midden van de pijn van onderweg zijn. Dichtbij Jezus blijven. Onderweg naar de stad die komt. We komen thuis. Hoe dan ook.

Amen